

Milo: csak a kereszténység mentheti meg a nyugati civilizációt

2018 december 18. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

• [0](#)

4

Átlag: 4 (1 szavazat)

Mérték

Furcsa id?k furcsa hírnököket hoznak.

A világ olyannyira a feje tetejére állt, hogy a hagyományos, keményvonalas kereszténységet épp egy magamutogató homoszexuálisnak kell védelmébe vennie - ha már más erre nem, vagy kevésbé hatékonyan képes.

A VK (*cenzorkompatibilis rövidítés*) meglehetősen ér?s üzenettel tért vissza. TRIGGER WARNING: Új [könyvét](#) az LMBTQ-IDDQD-IDKFA-aktivistáknak nem javasoljuk a lelki békéjük meg?rzése érdekében.

Milo Yiannopoulost kétféle ember is rendre félreérti. Az egyik a kissé befeszült konzervatív keresztény, aki csak arra tud figyelni, hogy Milo buzi, a másik pedig az a hazai liberális-demokrata, aki azt hiszi, valójában Milo a modernitás prédikátora, és nem képviseli azt a borzalmas posztkiszgazda populizmust, amit Orbán. A tévedés gyökere mindkét esetben ugyanaz.

Nos, aki elolvassa az új könyvét az – hitvallásának megfelelően – megnyugszik majd, vagy óriásit fog csalódní. Milo ugyanis egy rettenetesen *hardline* álláspontot képvisel. Egyetlen szem modernizmus sincs a szavaiban, ahogyan a liberális demokráciát is gyengének és kevésnek tartja ahhoz, hogy megmentse a nyugati civilizációt. A következőkben szorosan az ? mondanivalójára hagyatkozom.

A SAJÁT TÖRTÉNET

Aki addig nem ismerte, akkor ismerte meg a szerz?t, amikor azzal vádolták meg, hogy mentegette a pedofíliát. Ezt a hazug vádat kezdte el nyomni a honi fake news ellenzéki média is (köztük azok, akik korábban piederasztátra emelték, de amikor meglátták, hogy Orbánt dicséri, meggondolták magukat). Yiannopoulos tizenévesen volt szexuális visszaélés áldozata, tehát az egyház jelenlegi botrányának számára van egy személyes vetülete is.

Mint írja, rossz családi körülmények közül jött, nem volt apafigura el?tte, ezért örült, hogy lehet el?tte egy feln?tt férfi tekintély „Michael atya” személyében. Jellemzően a visszaélést elkövet?k épp ilyen bizonytalan családi háttér?, labilis kölykökre utaznak. Milo ír ugyan konkrétumokról, de ett?l most inkább eltekintének. Legyen elég annyi, hogy a kérdéses pap azóta öngyilkos lett, így sürgősen érzni a jöv?ben beszélni róla.

Ami pedig a homoszexuális „házasságát” illeti: sosem gondolta, hogy ezt az egyháznak el kéne ismernie, hogy számára kényelmetlen igazságait meg kéne változtatnia. Azt sem gondolja, hogy együttélési formája egyenrangú lenne egy férfi-n? házassággal. Nem is kívánja védeni, mindössze annyit mond, hogy „pillanatnyilag ennyire képes”, de hogy helyes lenne, azt egy percig sem állítja. „Az egyházat egy keresztre és nem egy ölelésre építették”, és mivel az els? bet?tl az utolsóig igaz a tanítása Yiannopoulos szerint, ezért igaz az is, amit a homoszexualitásról mond.

AZ EGYHÁZ SZEXUÁLIS VISSZAÉLÉSEI ÉS A LEVENDULAMAFFIA

Milo f? állítása az, hogy *van* homoszexuális maffia, létezik ilyen az egyházon belül is, és hogy egy összetartó baloldali, homoszexuális klikk felel?s a jelenlegi szexuális bántalmazásokkal kapcsolatos botrányokért.

Az egyház botrányát Carlo Maria Viganó érsek, volt vatikáni diplomata robbantotta ki, aki egy levélben világossá tette, kik voltak azok a „doktrinálisan heterodox” baloldali egyházi hivatalnokok, akik régóta résztvev?i és fedez?i voltak a szexuális visszaéléseknek az egyházon belül. „A levél nyilvánosan állította azt, amit sokan régóta sejtettek a Vatikánról: hogy a baloldali homoszexuálisok összeesküvése hatalmas er?t képvisel az egyházi hierarchián belül, amely szétrombolja az egyházat azzal, hogy védik egymás gy?löletes és kizsákmányoló b?neit”.

Ferenc pápa jellemzően a sátán sugalmazásának tulajdonította a szexuális zaklatási botrány vádjait. Szerinte jobban hasonlítunk Krisztushoz, ha hallgatunk. Magyarul: az áldozatok fogják be a szájukat. Az egyházon belüli szexuális zaklatásoknak egészen fiatal, 11 éves fiúk is áldozatul estek. Az elkövet?k persze ugyanazok, akik fel akarják hígítani az egyház erkölcsi tanítását, összhangba hozva azt a divatos balos gondolkodással.

Yiannopoulos szerint az egyház a második vatikáni zsinat óta és amiatt szenved, amikor is meghirdették az egyház „modernizálását”, a „nyitást a világ felé”. Az eredmény katasztrofális lett: a fegyelem összeomlása és a liturgia korrumpálása olyan egyházat teremtett, amely a szentimentalizmus és az önszeretet körül forog. Az egyház a kemény szeretet parancsa és az útmutatás intézménye helyett egy önmegsegít? klubba változott.

Ferenc pápa jellemzésénél Yiannopoulos nem spórol: erkölcsi relativistának és kíméletlen hatalomtechnikusnak tartja, aki pozíciókkal hálálja meg azok munkáját, akik segítettek neki hatalomra kerülni. Nem meglep? módon ezek

épp a fent említett Levendulamaffia, a balos-homoszexuális klikk tagjai. „*Katolikus-e a pápa?*” Teszi fel a kérdést Yiannopoulos, és nem viccből teszi. Ferenc pápa a morálisan kompromittált és doktrinálisan gyanús egyházi figurákat favorizálja, jellemzően olyanokat helyez magas pozíciókba, akik hírhedtek voltak homoszexuális tevékenységükről (egyiküket úgy találták meg, hogy beragadt egy liftbe egy „bérfiúval”). A szeptemberi válságra Ferenc pápának az volt a válasza, hogy meghívta Bonót a Vatikánba - azt a Bonót, aki egyébként az egyik főkolumposnak, McCarrick bíborosnak címezte az *I Still haven't Found What I'm Looking For* című dalukat. A poén kedvéért érdemes belenézni a szövegbe.

Ferenc pápa, mint valódi társadalmi igazságosság-harcos (SJW) minden kritika felett áll, az őt védelmezők használják is a klasszikus SJW-érvet: akik vádolják a pápát, valójában kövekkel dobálják meg, hiszen a szavak legalább olyan bántóak, mint a tettek. Ami pedig a visszaélések elkövetőit illeti, írja Milo, „*mindenesetre igaz, hogy a legrosszabb elkövetők mind melegék és keményvonalas balos reformerek, ahogy azok többsége is, akiket azzal vádolnak, hogy félrenéztek, amikor a visszaélések történtek.*”

A botrány miatt egyéb kellemetlen kérdések is felmerülnek, melyek rámutatnak az egyház általános válságára. Igaz-e, hogy a római kollégiumok meleg bordélyházakká váltak? A Vatikán tényleg 27 millió dollárt költött egy épületre, hogy ott elszállásoljon 18 idős papot, ám ugyanez az *Europa Multiclub* helyszíne is volt, amely valójában Európa legnagyobb meleg fürdője? Hogy van egy „Jessica” becenévre hallgató ipse, aki 25 éves újoncnak adogatja a névjegykártyáját, és aki hírhedt homoszexuális prostituált, aki fekete bőrben parádézik magánlakások erkélyein és a Vatikán legbelsőbb folyosóin?

Az összes feltett kérdésre a válasz: igen.

Ferenc végre elhozta az áhított modernitást az egyház számára: mindent elkövetett, hogy szexuálisan liberalizálja az egyházat, felforgatva annak régóta bevett tanítását az emberi szexualitásról. Ezért örült annyira a Levendulamaffia Bergoglio beiktatásának.

A probléma az Yiannopoulos szerint az, hogy az újságírók gyakorlatilag *semmit sem tudnak* a katolikus vallásról, számukra az *terra incognita*, ezért állandó jelleggel csak baromságokat írnak és mondanak róla. Ennek volt eklatáns példája, amikor a *New York Times* riportere azt kérdezte Richard John Neuhaustól, hogy mit szól ahhoz, hogy az újonnan megválasztott pápa egyben Róma püspöke is lesz.

Ha nem az iszlámról van szó, aminek a simogatásával tudják idegesíteni a republikánusokat, ezek a demokrata-szekularista újságírók nem is foglalkoznak a vallással, így nincs is min meglepődni. Yiannopoulos Ben Shapirót idézi, aki azt mondja, hogy a liberális média azért szaladt Ferenc pápa és a Levendulamaffia védelmére, mert balos, haladó hősnek tekintik, aki osztja a balos érzékenységeket olyan témákban, mint a klímaváltozás, illegális bevándorlás és a homoszexualitás. A média szemében pedig ezek komolyabb problémák, mint a gyerekek molesztálása. Arról nem is beszélve, hogy az újságírók tartanak attól, hogy esetleg az ügy megpiszkálásával feltérképeznek egy homoszexuális szubkultúrát az egyházon belül, a nevek pedig kínosan egyeznének az elkövetők neveivel.

(Ami a pederaszták és perverzerek iránti áhítatot illeti, Yiannopoulos szerint nincs újdonság, hiszen a baloldal számos nagy bálványa volt pederaszta. Ilyen volt Harvey Milk, az első nyíltan meleg választott tisztviselő az Egyesült Államokban, aki rendszeresen zaklatott és csábított el fiatal fiúkat, hogy aztán a baloldal polgárjogi hőst csináljon belőle. Ugyanez igaz Harry Hayre, Allen Ginsbergre és William S. Burroughsra – mind megveszekedett pederaszta volt. És ne felejtjük el azt sem, hogy Roman Polanski elűt kiterítették a vörös szőnyeget, hogy Kevin Spacey is sokáig üzhette a kokainban úszó, fiatal fiúkkal folytatott homoszexuális partijait, hogy a *Galaxis* hírneve James Gunnjáról ne is ejtsünk szót, aki szexuális kontextusba helyezett gyerekek fotóival teletömött blogjában büszkélkedett azzal, hogy megverte törpe barátját.)

És mit tettek eddig az újságírók az egyház botrányával kapcsolatban? A válság közepette annyi telt el tőlük, hogy egy balosnak tartott pápa jóhírnevét igyekezzenek megőrizni, hogy védjék a homoszexuális lobbizást, amely győzött, amikor szintén beszélnek róluk a nyilvánosságban: azaz, promiskuitást gyakorló, alacsony jövedelmű, drogfüggő, hanyag, boldogtalan népségeként beszélnek róluk, ami egyébként Yiannopoulos szerint – statisztikailag – igaz.

Milo szerint világosan kell beszélni: „***A vatikáni elleplezés egy meleg bűn, amit meleg férfiak követtek el más meleg férfiak szolgálatában: leginkább idősabb férfiak követtek el (a visszaéléseket) fiatalabb fiúkkal, és olyan helyeken valósították meg a meleg orgiák romlott kultúráját, melyek oktatási intézményekként***

kellene, hogy szolgáljanak. (...) És ezek nem csupán meleg b?nök: túlnyomóan baloldali meleg b?nök?l van szó”.

Egy id? után nem tudják elfedni azt a tényt, hogy „a korrump, szocialista, homoszexuális maffia, amely uralja a Szentszéket, egy olyan járványt jelent, amit ha nem kezelünk, elpusztítja a katolikus egyházat. Talán ez a terv. De mi nem fogjuk tétlenül nézni, hogy megtörténik”. Micsoda pánik lehetett a *New York Times*nál, írja Milo, amikor meglátták, hogy a botrányba keveredettek többsége nyilvános beszédekben aggódik a klímaváltozás és a migránsok jogai miatt, tehát megbízható balos progresszívek.

A balosok általában a cölibátust okolják a szexuális botrányok miatt. Ám ha igazuk lenne, nem lett volna ugyanilyen probléma már a 11. században, IX. Leó pápa idején, aki szemben Ferencsel, tett is a dolog ellen. Akkoriban a középkori klérus egyáltalán nem foglalkozott a cölibátussal kapcsolatos rendelkezésekkel, a püspökök mentesültek a világi törvények alól, így saját szórakoztatásukra nem csak, hogy házasodtak, de fiatal fiúkkal is ?zhatték a szodómiát.

Milo szerint a probléma tehát nem a cölibátussal van, hanem a férfiakkal: „ha az ujjatokat nyújtjátok, a karotok kell”. Az egyetlen logikus lépés az, ha szigorúbb klerikális szabályok vonatkoznak azokra, akik a papi hivatást választják. A cölibátusra azért van szükség, mert a pap Istent szolgálja, nem a saját vágyait.

A papságnak hivatásnak kell lennie, nem pedig egy életre szóló ingyenes tagságinak egy meleg fürd?be alkalmankénti kitér?kkel arra, hogy fárasztó el?adásokat tartsanak a sokszín?ségr?l”.

A probléma nem a papok hiánya, hanem a hív?k hiánya, ami Vatikán II vandalizmusának az oka: „Ami az embereket a padosorokba ülteti, az egy komoly odaadás Krisztus megtestesülésének, megfeszítésének és feltámadásának nagy drámája iránt”.

Yiannopoulos úgy véli, az egyház „eln?iesedik”, mint minden más balos intézmény, pl. az egyetem. A huszadik század közepén a melegék elárasztották az egyházat, pont ugyanakkor, amikor a heteró férfiak elhagyták azt. Az gyerekeiket egyedül nevel? anyák termékeiként a melegék és effeminált férfiak kolonizálták a klérust, a templomba járók között is több lett a n? és a n?ies férfi. Az általános kép a következő?: meleg papok és túlnyomó többségében n?i gyülekezetek. A túlnyomó részben balos feleségek szívesen hallgatják a sokszín?ségr?l és a globális felmelegedésr?l szóló prédikációkat - a férfiak pedig menekülnek az egyházból. Milo szerint Femininné és homoszexuálissá változtatták az egyházat, amely ellenséges lett a maszkulinitás, a heteroszexuális férfiak irányába - különösen akkor, ha ezek a heteroszexuális férfiak konzervatívok.

A „modernizálás” felhívása arra vonatkozik, hogy az egyház legyen olyan, mint a progresszív baloldal a morális pánikjaival és látszatbíróságaival. A jelenlegi klerikális vezetés pedig a könnyebb utat választotta. Könny? a világ átmeneti b?nös élvezeteire hivatkozni, nehezebb az erény mellett érvelni. A klérus túlságosan el van foglalva kisfiúk molesztálásával, és elfelejtette, hogy munkája hivatás, és még ha megpróbáltatás is, örömteli. Mindezek ellenére Yiannopoulos fenntartja, hogy a világ lett romlott, nem az egyház, pontosabban az egyház hagyományos tanítása. A világ nem tudja megmenteni az egyházat, az egyház viszont – ha újra magára talál – meg tudja menteni a világot.

Az olyan, látszólag kevésbé fontos dolgok is, mint a katolikus zene, Vatikán II „demokratizáló” hatásának eredménye. A haladó reformerek mindig Vatikán II „szellemér?” beszélnek, ami biankó csekk minden olyan változtatáshoz, ami egyre liberálisabbá teszi a liturgiát. Ismer?s? – ugyanilyenek az „él? alkotmányosság” hívei, amikor nem tetszenek nekik a szabályok, írja Milo.

Egyáltalán nem kell csodálkoznunk azon, hogy eln?iesedett az egyház: a gyülekezetek szentimentális lelki gondozókká váltak. Elt?ntek az er?, a bátorság, a kitartás férfias erényei, ahogy a jogos harag elismerésének igénye is. Nem látjuk magunk el?tt a sportolók és katonák férfias példáit. És, teszi hozzá Yiannopoulos, még a homoszexuális kultúrából is pont az egyetlen értékelhet? hiányzik mindebb?l: a „hipermaszkulin” imádata.

„A klérus túlságosan buzi lett”, véli a szerz?; több heteroszexuális papra volna szükség, és az egyház meleg klérusra vonatkozó tilalmát pedig fenn kell tartani.

MAKE THE VATICAN STRAIGHT AGAIN

A katolikus egyház bizonyos értelemben mindig is menedék volt a homoszexuálisok számára. Ez az intézmény volt az, amely befogadta és elrejtette őket, amikor üldöztetésnek voltak kitéve.

A jelenlegi válság nem egyetlen bűn – tehát a homoszexuális aktus – eredménye, a romlás a bűn általános tolerálásának köszönhető: beengedsz egyet közülük, jön az összes többi is. Az egyház vezetői szemérmesen elfordították a fejüket akkor, amikor homoszexualitással találkoztak, így szép lassan az ilyen jellegű cselekedetek felhalmozódtak és még rosszabb dolgok jöttek. Milo szerint mi sem természetesebb annál, minthogy egy „beteges homoszexuális” olyan szakmát fog választani, ahol rutinszerűen nem figyelnek arra, amit csinál, és szabad kezet adnak neki.

Yiannopoulos szerint fontos hangsúlyozni, hogy nem, illetve nem elsősorban pedofil bűncselekményekről van szó. A meleg és a pedofilok sokszor ugyanazok: *"noha a melegek között nem több a pedofil, a pedofilok között aránytalanul sok a meleg, bár ezt nem szabad hangosan kimondani, mert felháborítja a meleglobbit és a politikailag korrekt pszichológusokat"*. Akik fedezik a visszaéléseket, azok jellemzően azzal akarják elvenni a dolog életét – vagyis azt, hogy itt homoszexuálisok által elkövetett bűnökéről van szó –, hogy csak a pedofiliára teszik a hangsúlyt.

Ha megnézzük, kik követik el a visszaéléseket és kikkel szemben, világos lesz, hogy elsősorban nem pedofil-problémáról van szó, hanem homoszexuális problémáról. Azon egyházak, ahol szolgálhatnak nők is, hasonló gondokba ütköznek, csak leszbikusokkal. Milo szerint a katolikus egyház esetében a válság legfőbb tanulsága annak félreismerhetetlenül homoszexuális természete. A legtöbb eset idősebb férfiak és fiatal fiúk között történik, de nem gyerekekkel szemben követik el, így nem elég a perverzekre koncentrálni, hanem azt a kérdést kell feltenni, hogy *„miért ennyire meleg az egyház”*.

Yiannopoulos úgy érvel, hogy lehet, hogy a melegék átlagosan kreatívabbak, okosabbak, de a klérusban nem szabadúszó szabadgondolkodókra van szükségünk, akik kísérleteznek saját sexualitásukkal, hanem megbízható morális irányítókra. Ha a papneveldebe arra figyelnek, hogy minél intelligensebbek, kultúrára és művészetekre fogékonyabb embereket vegyenek fel, szinte biztos, hogy homoszexuális klérus lesz az eredmény. Más kvalitások jobb klérust eredményeznek, és ezekre kell helyezni a hangsúlyt.

Ami magát a homoszexualitást illeti, Milo szerint az egyház ebben, mint oly sok más esetben is, a tudomány elött járt évszázadokkal: nem a készletet, hanem a homoszexuális *aktust* ítélte bűnösnek. A Szentírás nem ítéli el a homoszexuálisokat mint csoportot - a szodómia aktusát ítéli el. A legutóbbi kutatások eredményei pedig megegyeznek az Egyház tanításával: eszerint érdemes kevesebbet foglalkozni a „rendellenes” identitásokkal, és a figyelmet a cselekvésekre, a szabad akarat termékeire kell fordítani, arra, hogyan működnek az emberek. Ez jobb diagnózisokat és terápiákat eredményez, és Yiannopoulos szerint egyáltalán nem humbug az „átnevelő” terápia.

A melegeknek viszont Milo szerint távol kell maradniuk a lelkeszi szerepektől, és olyan lehetőséget kell találniuk, ahol lehet gyerekük – persze csakis abban az esetben, ha stabil otthonuk van, és ebben az otthonban rendszeresen jelen van egy apa és egy anya. Az azonos neműek által nevelt gyerekek később gyengébben teljesítenek a mindennapokban, és sokkal több érzelmi problémával küzdenek, mint más gyerekek. És Yiannopoulos szerint igenis nagyobb valószínűséggel lesznek homoszexuálisok azok, akiket azonos nemű szülők neveltek, bármit mondanak is a balos aktivisták.

Ami pedig a homoszexuálisok általános helyzetét illeti, Yiannopoulos szerint a legjobb opció azoknak, akik nem kívánnak családban élni, az ötvenes évek Amerikája a „buziverések” nélkül. Mint írja: *„nézzünk szembe vele, a Gay Pride-nál nem lehet semmi rosszabb”*.

A katolikus egyház válsága nem különbözik Hollywoodétól vagy az akadémiai világétól Milo szerint: egy mindenre elszánt balos-meleg összeesküvés kerítette hatalmába, akik azt hiszik, mindent megtehetnek, és rájuk nem vonatkoznak a szabályok. Azon konzervatívokat, akik a Hollywood-egyetemek-vallás-média konglomerátum vonatkozásában egy összetartó melegmaffiáról beszélnek, akik védik egymást, gyakrabban találják el az igazságot, mint ahányszor tévednek.

KERESZTÉNYSÉG: A NYUGAT EGYETLEN REMÉNYE

Milo úgy véli, a vallás eltűnése a közéletből az oka annak, hogy a faji elmebajosok és a feministák elretörhettek. Mindannyian áldozatai vagyunk a baloldal azon taktikájának, hogy különféle csoportokra osszanak föl bennünket: melegekre, feketékre, nőkre.

A klasszikus liberális elvek viszont gyengének bizonyulnak ahhoz, hogy helyrehozzuk azokat a károkat, amiket a kulturális marxizmus és a haladó baloldal okozott a nyugatnak.

„Nem tudod megoldani a problémát anélkül, hogy kipucolnád a mérgezt eszméket, melyek létrehozták: azaz, azonosítani kell az isteny?l?l? kulturális marxizmust, és véres péppé zúzni”. Mivel hiányzik bel?le az univerzális igazságok iránti elkötelez?dés, az értéksemleges klasszikus liberalizmus fenntartja azt a vákuumot, amib?l a PC kultúra kin?tt. Hasonlóképpen teológiai jelleg? az egyház jelenlegi válsága Yiannopoulos szerint: túl sok püspök az, aki úgy t?nik, nem hisz Istenben, vagy legalábbis könnyedén félretolja a tanítást, ha az neki kényelmetlen.

A „békés többségre”, mint annyi más esetben, ez esetben sem lehet hagyatkozni. Ahogy Brigitte Gabriel mondta az iszlám kapcsán, a békés többség irreleváns. Milo szerint a kereszténységnek harcosokra van szüksége, akik szembeszállnak az agresszív baloldallal.

Ha feladjuk a vallást, mi a másik út? A „vallástalan jobboldal”, az északi pogányság hívei, akik jelenleg elhanyagolható kisebbséget képviselnek csupán, pl. az „alt-rightban”, és csak a média fantáziájában jelentenek komoly veszélyt. Am ha elkezdene a balos szabályok szerint játszani, létrejön a másolatuk, ténylegesen kitörhet egy faji háború, amit Yiannopoulos szerint a fehérek nyernének meg. (A kutatások azt mutatják, hogy a vallásos republikánusokat, Trump-szavazókat érdekelte legkevésbé a b?rszín kérdése, míg a vallástalanoknak fontos volt „fehér identitásuk”.) Idáig azonban szerinte nem kéne eljutni.

Hogy mennyire vallástalan a pogány-rasszista jobboldal, arra Milo szerint jó példa Richard Spencer, aki természetesen ateista és abortuszpárti. *(Az abortusz az egyetlen téma, amiben még Milo sem ismer tréfát: „Ha van bármi a világon, ami ténylegesen felháborít, az az, hogy a baloldal átcímkezte az ártatlan meg nem születettek legyilkolását „döntéssé”, amit a n? tehet „reproduktív jogaival” kapcsolatban”).*

A józan amerikaiak tisztában vannak vele, hogy a kapitalista, keresztény demokráciák a legjobb formái a társadalom megszervezésének. Csakhogy, írja Milo, ezek közül nem a kapitalizmus, még csak nem is a demokrácia a legfontosabb, hanem a **kereszténység**. Ha elveszítjük a vallást, a faj lesz a politikai cselekvés origója. Ha nem er?sítjük meg a kereszténységet, visszacsúszunk a középkor el?tti törzsiség világába. Ha Istent elmozdítjuk, csak a gonoszt segítjük ezzel, mindegy, hogy faji háború, transznm?ek jogai, melegjogok, illegális bevándorlók jogairól való bizarr gondoskodás, vagy a kulturális marxizmus más terméke formájában. Mindez elkerülhet? lett volna, ha a jobboldal hajlandó lett volna harcolni a baloldal ellen, amikor az neveltségessé tette, megalázta, és kiüldözte a kereszténységet a közéletb?l.

Semmi más nem segít a Nyugaton, csak egy teljes kör? vallási megújulás, ha el akarjuk kerülni a polgárháborút, írja Yiannopoulos.

A kereszténység egyszer?en minden másnál jobban m?ködik: boldogabb, egészségesebb, toleránsabb társadalmakat hoz létre, a társadalmi mobilitás és gazdasági növekedés legbiztosabb alapját jelenti, nem is beszélve az egyszer? emberi kedvességr?l. És azért m?ködik, mert választ ad az emberi lélek olyan sóvárgására, amire semmi más nem tud választ adni.

Am csakis a vallásgyakorlás segít: minden egyes kutatás azt mutatja, hogy a vallásukat gyakorlók boldogabbak, nyugodtabbak, nagylelk?bbek, és több id?t töltenek szeretteikkel. Az **egyetlen** tényez?, ami az elégedettséget meghatározza, akár hiszük, akár nem, a rendszeres részvétel a vallásos szertartásokban. (A társadalmi igazságosság harcosai ezért szeretik a tömeges lincselést a Twitteren: ez az ? vallási szertartásuk – írja Milo.)

Yiannopoulos szerint el kell fogadnunk a keresztény kultúra azon felismerését, hogy **a család és nem az egyén a társadalom alapvet? épít?köve**. Ezért a legf?bb feladat ma Nyugaton a családok meger?sítése és védelme minden támadással szemben, mert ezek a legalapvet?bb részecskéi a civilizációnak.

Mind a jobb-, mind a baloldal totalitarizmusba süllyed vallás nélkül. Az az eksztázis, amit a nációk és a társadalmi igazságosság harcosai is keresnek, ugyanaz, amit az apáca megtalál, amikor imádkozik. Am csak a vallás m?ködik: Oliver Darcy lobbizhatott id?t és energiát nem kímélve, hogy Alex Jonest tiltsák ki minden platformról, de hiába érzett pár percig örömet, másnap reggel pont ugyanolyan nyomorultnak érezte magát, és „*ugyanúgy a pokolra jut*”.

A baloldal utazása a teljes istentelenséghez az identitáspolitikán, a társadalmi igazságosságon és a

szocializmuson keresztül lassan célba ér Milo szerint. A civilizáció megmentéséhez vezet? út viszont *csak és kizárólag a keresztény újjáéledésén keresztül vezet*. Az egyházon belül elég volt a baloldali moralizálásból, a szívárványos zászlók lengetéséből, a képmutatásból, a bűnök elleplezéséből, és a „rettenetesen rossz akusztikus gitározásból”. *(Milo megjegyzi, hogy nem tagadhatja, hogy ujjongott, amikor az egyik chicagói pap szembeszállt püspökével, és egy „ördög?z? szertartás” keretében elégetett egy szívárványos zászlót.)*

De hogyan tud megújulni maga az egyház? Milo szerint a „pápának meg kell halnia“, de ez még véletlenül sem felhívás merényletre. Pusztán arról van szó, hogy két egymás utáni lemondás rossz precedenst teremtene, és az egyház olyan intézménnyé változna, mint bármely más politikai hivatal. Yiannopoulos szerint az egyház egyik legfőbb erénye az, hogy monarchia, így védve van az ilyen típusú könnyed politikai manőverektől – még akkor is, ha jelenleg ez egy olyan embert tart a trónon, aki nem használ a kereszténység ügyének.

Mit lehet akkor tenni? Milo szerint semmi sem lesz elég, csak egy teljes megújulás és „*az egyház buzitlanítása*”. És nem most kell elhagyni az egyházat, hanem épp *most* kell megtérni, betérni, áttérni, hogy meg tudjuk védeni az egyház igazságát, nem pedig „*néhány vén homokos köpenyest a Szent Péter téren*”. Ki kell takarítani „*az effemináltakat, a gyengéket, a hazugokat*” az egyházból, és vissza kell helyezni méltó helyére a férfiasságot.

Ami ma hiányzik az egyházból Yiannopoulos szerint, az a férfiasság: maszkulin egyházra van szükség, *ecclesia militans*ra. Az egyháznak harcolnia kell, akár fegyver csövéből érkezik a tüz, akár a médiából. A fiatal férfiaknak pedig egy férfias Istenről kell hallaniuk, különben a faj vagy az ideológia hamis isteneihez fordulnak - vagy alacsony tesztoszteronszintű szójafiúk lesznek, akik mikroagressziókról írnak a Buzzfeeden. Akár egyenruhát visel valaki, akár nem, lehet férfias és bátor védelmezője a családnak, hazának, egyháznak, civilizációnak. És nem kell szemérmeskedni akkor, ha győljük a győlöletes dolgokat. Ferenc pápa jól szimbolizálja az egyház válságát, amely a maszkulinitással kapcsolatos: se nem atya, se nem férj.

Arra a kérdésre, hogy mennyi jó dolgot kapott a nyugati civilizáció az egyháztól - mit adtak nekünk a rómaiak? – Milo válasza az, hogy az összeset vagy mindet *is*. Mindent, amit értékelünk a modern világból, az erkölcsünk, a jogrendünk, a keresztény középkor adta át nekünk – szemben a felvilágosodással, aminek a Harmadik Birodalom köszönhetette a tudományos rasszizmust, arról a poszt-keresztény borzalomról nem is beszélve, amit a kommunizmus hozott a világra.

Yiannopoulos szerint a nyugati civilizáció túlélésének egyetlen esélye van és az a keresztény valláson keresztül vezet. Az alternatívák a végét jelentik, a liberális demokrácia pedig túl gyenge, hogy a kereszténység által létrehozott vívmányokat megvédje.

Megadja Gábor - www.888.hu

Tisztelt olvasók!

Legyenek olyan kedvesek és támogassák "lajkukkal" a **Flag Polgári Magazin** Twitter oldalát a következő címen: <https://twitter.com/syracuse73>. illetve a Facebook oldalát pedig az alábbi címen: <https://www.facebook.com/flagmagazin>

- Minden "lajk számít, segíti a magazin működését!

Köszönettel és barátsággal!

www.flagmagazin.hu

DR. DRÁBIK JÁNOS
100 ÉVVEL TRIANON UTÁN
DVD A trianoni gyalázaatról tabumentesen

„Egy film amelyet minden
magyarnak látnia kell”

Ajánló
